

Esra Kirecci

Esra Aęaoglu

SİMENDİFER.

ÇOCUKLARI GİZEMLİ İKİZLER

ilk genç
T
timas

HİKÂYEDEKİ KAHRAMANLAR

EFE

11 yaşında.

Maceraya atılmaya çok heveslidir, aynı zamanda mantıklı, sağduyulu ve soğukkanlıdır. Babası Yalnızardıç Tren İstasyonu'nun şefidir. İstasyon lojmanında otururlar.

AYŞENAZ

12 yaşında.

Basketbol oynamayı ve bisiklete binmeyi çok sever. Kargo pantolon ve şapka vazgeçilmezleridir. Tabiat ve hayvanlarla iç içe yaşamaktan çok hoşlanır. Bunun için sık sık eski izci olan babasıyla çadır kurup, kamp yaparlar.

SELİM

11 yaşında.

Matematikte iyidir, bilgisayar ve teknolojiyle çok ilgilidir. Fotoğraf makinesini yanından ayırmaz. En önemli özelliği çok dakik olmasıdır. Bu yüzden saatini kolundan çıkarmaz. İkizi Kerim'den gözlükleriyle ayırt edilir.

KERİM

11 yaşında.

Selim'le tek yumurta ikizi. Biraz dalgın ve sakardır ama şaşırtıcı bir hafızası vardır. El kuklaları yapar, her kuklasını farklı farklı seslendirmekten keyif alır. Ayrıca resim yapmayı ve karikatür çizmeyi çok sever.

ASYA

10 yaşında.

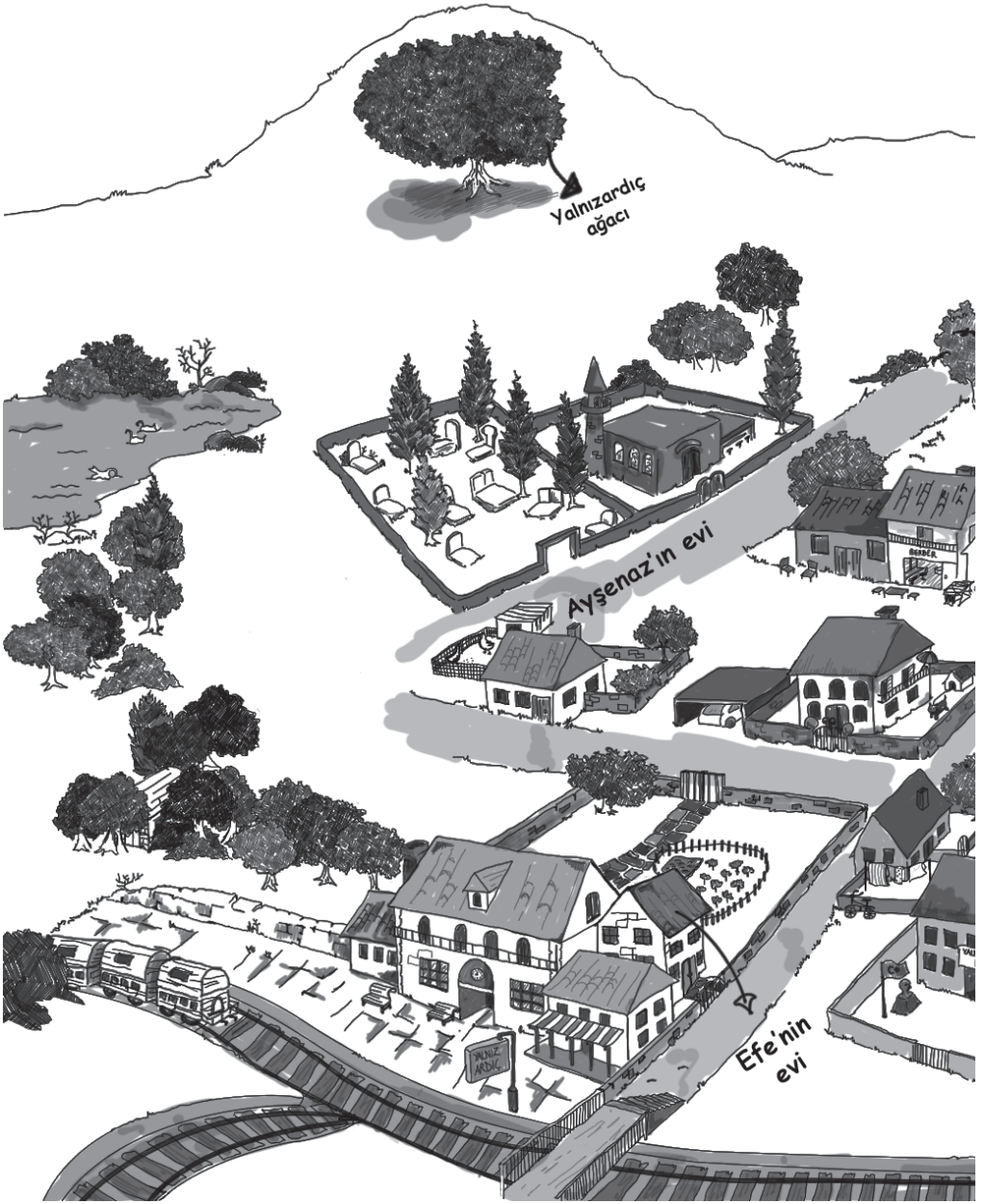
Kitap okumayı ve elma yemeyi çok sever. Bu yüzden arkadaşları ona "Elma Kurdu" der. Az konuşur ama söyledikleri yerinde ve doğru şeylerdir. En karmaşık durumlarda bile sakin ve yapıcı davranır.

HANDE

10 yaşında.

Çok dikkatlidir; kimsenin fark etmediği önemli detayları o yakalar. Yanında her zaman renkli bir not defteri ve kalem taşır. Aklına gelenleri unutmamak için kaydeder. Süslü tokalar takmayı, rengârenk kloş etekler giymeyi sever.

1. Bölüm **SEVİNDİREN MEKTUP**

Şimendifer Çocukları istasyon duvarına çizdikleri resmi nihayet tamamlamışlar, şimdi de duvarın karşısına geçmiş yaptıkları işi mutlulukla seyrediyorlardı.

“Çok güzel oldu gerçekten...”

“Evet... Artık bu duvarın üzerine oturup tren beklemek çok daha keyifli olacak.”

“Trendeki yolcular bizim şaheserimizi görür görmez hangi istasyonda olduklarını anlayacaklar.”

“İstasyonun adını görmeseler bile Yalnızardıç’a geldik diyecekler.”

“Çocuklar birbirine gösterecek... Şu harika resme bak diyecekler.”

Şimendifer Çocukları çok mutluydu. Üzerine oturup geçen trenleri bekledikleri istasyon binasının yanındaki bu duvarı çok severlerdi. Eski bir vagonu temizleyip kendileri için macera vagonu yaptıktan sonra bile oraya oturmaktan vazgeçmemişlerdi. Bu yüzden istasyon şefi Mansur Bey, duvarı istediğiniz gibi boyayın dediğinde çocuklar heyecanla işe koyulmuşlardı. Artık duvarda boydan boya, her vagondan bir çocuğun el salladığı şirin mi şirin bir tren resmi vardı.

“Çok güzel iş çıkardık arkadaşlar. Hepimizin eline sağlık... Babam da çok teşekkür etti, bu kadarını beklemediğini söyledi.” dedi Efe.

“Mansur amca bize güvenmeseydi bunu yapmak

aklımıza bile gelmezdi. Asıl bizim ona teşekkür etmemiz lazım.” dedi Hande.

“Evet... Ama en çok da resmin kompozisyonunu hazırlayan ve boyamamız için çizen Kerim’e çok büyük bir teşekkür...” derken Ayşenaz etrafına bakındı. “Sahi Kerim nerede?”

“Eve gitti, bir şeyler alacaktı.” dedi Selim, fotoğraf makinesini açarken. “Hadi geçin duvar resmiyle bir fotoğrafınızı çekeyim.”

“Olmaz.” dedi Asya. “Kerim yok, hem senin de gelmen lazım.”

“Olsun, Kerim gelince otomatige alıp tekrar çekeyim. Siz geçin şimdilik hadi...”

Çocuklar, duvarın önüne geçtiler. Resmi kapatmamak için kimi kenara kaydı, kimi çömeldi.

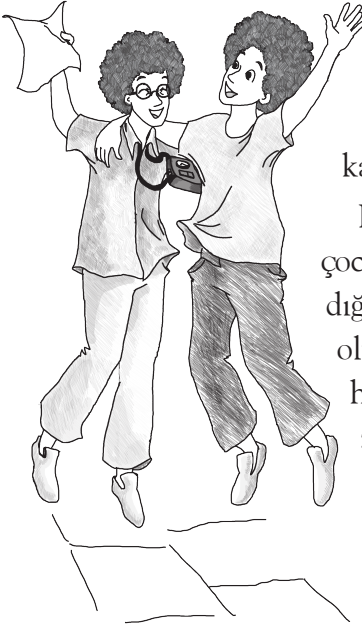
Selim deklanşöre basarken çocuklar Kerim’in elinde bir mektupla “Başarmışımız!” diye bağırarak kendilerine doğru koştuğunu görüp şaşkırdılar. Hepsi fotoğrafta şaşkın şaşkın Kerim’e bakarken çıktı.

Selim ise “Gerçekten mi, bu harika bir haber!” diyerek koşup Kerim’in elinden mektubu aldı ve heyecanla okudu. Sonra da ikizine sarıldı. Birlikte sevinçle zıpladılar.

“Ne oluyor?” dedi Efe.

Diğer çocuklar da meraklanmıştı. Kerim açıkladı:

“İkizler Yarışıyor’ yarışmasına katılmaya hak kazanmışız.”

Kerim’in açıklamasından çocukların hiçbir şey anlamadığını gören Selim onlara ne olup bittiğini anlattı. Birkaç hafta önce, ikizler için düzenlenen, sadece on beş kişinin katılabileceği bir yetenek yarışmasına başvurmuşlardı. Şartlarda başvuru formuyla birlikte kendilerini tanıtan bir video kaydı isteniyordu. Onlar da gönderdikleri kayıta, esprili ve düzgün bir dille, kendilerinden bahsedip yarışmada neler yapmak istediklerini anlatmışlardı. O zamandan beri heyecanla gelecek cevabı bekliyorlardı. Sonuçlar belli olana kadar arkadaşlarına söylemek istememişlerdi.

“Hemen çalışmaya başlamalıyız.” dedi Kerim sabırsızca.

“Nasıl bir yarışma olacak ki?” diye sordu Ayşenaz.

“Yeteneklerimizi sergileyeceğiz. Yapabildiğimiz en iyi şeyleri sahnede göstermemiz gerekiyor.”

“Peki, kazanırsanız ne oluyor?”

“Birçok ödöl var. Bir bilgisayar, bir yıllık eğitim bursu.” dedi Kerim.

“Ve bir fotoğraf makinesi...” derken gözleri parladı Selim’in.

“Bir de bisiklet...” diye de ekledi Kerim.

“Yarışmaya katılmak bile yeterince güzel bence.” dedi Asya. “Çok keyifli olacaktır eminim.”

“Evet, keşke biz de orada olsak ve sizi seyredebilseydik.” dedi Hande keyifsizce.

Çocuklar, “Ya ne güzel olurdu.” diye hayıflandılar.

“Olsun üzülmeysin, annemle babam tüm gösteriyi kameraya çeker, böylece döndüğümüzde hep birlikte seyrederiz.” diye onları teselli etmek istedi Kerim.

Hande ellerini çırpı. “Ay ne güzel olur...”

“Evet... Birlikte seyreder ve birinciliğinizi kutlarız.” dedi Efe, arkadaşlarının kazanacağına çok inanıyordu.

Selim “Birinci olmasak da bir hedef için hazırlanmak ve heyecanlanmak çok güzel.” diye karşılık verdi Efe’ye.

“Eee... Yarışma ne zaman?” diye sordu Ayşenaz merakla.

Kerim cevap verdi:

“Pazar günü... Yani üç günümüz var, hemen çalışmaya başlamalıyız!”

2. Bölüm **ÇOK ÇALIŞMAMIZ LAZIM**

Şimendifer Çocukları sonraki üç gün boyunca gizli yerleri olan eski vagona buluşup yarışma için hazırlık yaptılar. Hande ikizlere ne giyecekleri konusunda yardım etti. Asya konuşmalarındaki hataları tespit etti. Yanlış telaffuz ettikleri kelimeleri düzeltmeleri için onlarla teker teker çalıştı. Efe, ikizlerin hazırladıkları gösterileri sıraya koydu. Ayşenaz, motive etme konusunda çok başarılıydı, onları kazanacaklarına inandırdı.

İkizler yarışma günü sahnede en iyi bildikleri şeyleri yapacaklardı. Selim'in matematiği çok iyiydi, iki ve üç haneli sayıları akıldan çarparak arkadaşlarını şaşırtırdı. Ayrıca çektiği fotoğraflar da çok güzeldi. Geniş bir fotoğraf arşivi vardı. Sergilemek için içlerinden en güzel on beş fotoğrafı seçtiler. Sergide

Kerim'in karikatürleri de olacaktı. Şimdiye kadar çizdiği karikatürler içinden en güzellerini ayırdılar ve Hande'nin onlar için hazırladığı "yarışma çantası"na koydular.

Bir başka çalışmaysa Kerim'in her birini farklı bir karakter ve ses ile oynattığı parmak kuklalarıydı. Çocuklar hiç sıkılmadan saatlerce onun kukla gösterilerini seyrederdiler. Bu eğlencenin başkalarıyla da paylaşılması gerektiğini düşünüyorlardı. Ama bu kez daha profesyonelce...

Asya ile Kerim bir senaryo hazırladılar, Ayşenaz'ın ve Efe'nin yardımıyla da küçük, portatif bir tiyatro sahnesi yaptılar. Neriman Hanım bu küçük sahne için kırmızı kadifeden bir perde dikti. Sahne harika olmuştu. Kerim sürekli senaryoyu okuyor, metinleri ezberlemeye gayret ediyordu.

